

lægges med saadanne Indskrænkninger, og over hvilket Dispositionen altid bringes under strammere og strammere Bænd. Følgen vil altsaa blive, at naar man, om jeg saa maa udtrykke mig, kan dysse Fæstebonden i Søvn ved alle disse herlige Udsigter, at han da, naar han vaagner af denne behagelige Søvn, vil finde sig bragt fra Dynen i Halmen, og saa vil det ikke staae i den ærede Rigsdagsmands Magt med al hans Velvillie for Fæstebonden igjen at skaffe ham en Fæstegaard.

Mourier: Det er høist ugjerne, at jeg igjen tager Ordet under denne Forhandling, da jeg i det Væsentlige allerede igaar har udtalt det, jeg i denne Sag troede at burde sige. Det er heller ikke det Foredrag, vi nylig hørte af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. N. Hansen), som har bevæget mig til at forlange Ordet. Det, han sagde, behøver fra min Side neppe videre Tilsvær, det finder, hvis jeg ikke feiler, allerede sin fuldstændige Gjendrivelse i mit tidligere Foredrag. Men hvad der har foranlediget og nødsaget mig til atter at tage Ordet, det er, at jeg, hvormeget jeg end beklager det, ei kan undgaae at komme tilbage til adskillige Uttringer, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) brugte under sit Foredrag igaar, Uttringer, der ikke blot gik ind paa det personlige Gebeet, men hvorved han tillod sig Personligheder, imod mig af en saadan Natur, at jeg skylder mig selv og den Sag, for hvilken jeg har taget Ordet, ikke at lade dem hengaae uimodsagte. Han troede sig blandt Andet berettiget til at sige, at jeg, ved igaar at udtale mig om Fæsteforholdene, havde yttret mig med Bestemthed om disse Forhold, uden at kjende dem, og at det Samme var skeet ved mange andre Leiligheder; dette — sagde han — var en simpel Kjendsgjerning. Ja, det er let sagt, ligesom saa meget Andet, den ærede Rigsdagsmand siger. Men jeg vil tillade mig at drage ham til Minde, at der ogsaa under parlamentariske Kampe kan bruges gode og slette, ædle og uædle Baaben (Hør!). Han meente at finde Berettigelse til den Tale, han førte, fordi, som han sagde, jeg fra min Side heller ikke havde taget lempeligt fat paa ham. Men,

med den ærede Rigsdagsmands Tilladelse, er Forfjellen denne, at jeg har holdt mig til Sagen og til bestemte Uttringer, han havde udtalt; jeg har ikke tilladt mig Personligheder, endstige nogen Characteristisk af hans Færd; han derimod har fra sin Side troet at kunne følge en anden Fremgangsmaade. Men den ærede Rigsdagsmand vil dog, troer jeg, være tilbøielig til at indrømme mig, at jeg ikke hører til dem, der have Lust til at tale om Ting, jeg ikke forstaaer; jeg er i det Mindste ikke blandt dem, der føre Tale, som om de vidste Besked om alle mulige Ting, og netop derved let opvække Formodning om, at de ikke vide grundig Besked om Noget. Hvad det Slags Baaben angaaer, som den ærede Rigsdagsmand sandt sig besøiet til at anvende imod mig, da ere disse i parlamentariske Kampe neppe af de ædle og gode Baaben; det vil i det Mindste den ærede Rigsdagsmand ikke kunne modstige, at det Slags Baaben stod til Tjeneste, hvor alt Andet bristede. Ja, deres Bestaaffenhed fører det med sig, at man muligen netop helst greb til dem, hvor man kun havde slette Grunde, eller slet ingen Grunde; i ethvert Fald vare disse Forsvars- eller Angrebsmidler dog tilbage, og det var da meget beqvemt, naar man ikke havde Andet imod en Modstander at sige, da at stille ham frem som En, hvis Ord ingen Tiltro fortjente, fordi han talte om Ting, han ikke forstod sig paa, og fordi dette kunde betragtes som en given og en simpel Kjendsgjerning. Det er nok muligt, at den ærede Rigsdagsmand ved en saadan Kampmaade kunde vente ikke lidet at svække mine Ords Vægt ogsaa i denne Forsamling. Men jeg erkjender, at den ærede Rigsdagsmand har et meget betydeligt Fortrin for mig — han har ganske vist ogsaa flere andre — men han har een afgjort Overlegenhed i den store Frihed, hvormed han bevæger sig under Forhandlingerne, og navnlig i den eiendommelige Frihed, hvormed han troer, ligesom at kunne spille og lege med sine Modstanderes Ord. Jeg siger ikke, at han sætter et K for et U, det vilde være uredeligt. Nei, paa ingen Maade. Men det er ligesaa vist utilbørligt at gjøre sig skyldig i grove Misforstaaelser af, hvad en Modstander har